

Evrensel Ayrılıklar Defteri

Emre Sururi

1996

<http://www.emresururi.com>

Evrensel Ayrılıklar Defteri / Emre Sururi

tatil sitesi o yaz her zamankinden daha kalabalık olmuştu ama işte bir kez daha sezon kapanmış, yazlıkçılar da birer ikişer şehirlerinin yolunu tutmuşlardı. O yıl da herkes evine bir kaç telefon numarası fazlalıkla ve de sıkıcı yaz anılarıyla dönecekti... her şey rutine göre işlemiş, pek çok şey poşetlenerek bir sonraki seneye kadar dondurulmuştu. elif güven bavulunu hazırlarken bunları düşünüyordu, ailesiyle birlikte ankaraya dönmesine üç gün kalmıştı... hemen dışarı çıkmak istemedi ilkin, hava bir tatil sitesi için bile çok sıcaktı... onun yerine kitabını çıkardı: kürşat başa, aşkı bulmanın ve korumanın yolları... bu sene de aşkı bulamadığını anladı... artık sıkılmaya başlamıştı... sırf sıkıntısını gidermek için banyoya gitti, kahvaltıdan sonra fırçalamış olmasına rağmen diş macununu aldı, kapağını gevşetirken o mavi jelin eline bulaşmasına engel olamadı, canı bu sefer daha çok sıkıldı, diş fırçasına baktı, dişlerini fırçalamak istemediğini düşündü ama yine de fırçaladı. aynaya baktı fırçayı bir aşağı bir yukarı indirip kaldırırken. “çok sıcak” diye düşündü son on dakika içinde altıncı kez. “çok sıcak”. Yedi.

dubleks bir yazlıkları vardı, aşağıdan annesi ona bir telefonun geldiğini bildirdi. ağzını çalkalayıp aşağı indi. yaprak doğu telefondaıdı. sahile inmeden önce ona uğrayacağını söyledi, beraber inmeyi kararlaştırdılar.

elif ve yaprak eskiden o kadar samimi değildiler: yazlık yerlerde arkadaşlıklar da farklı oluyor zaten... her sene yeniler ekleniyor, eskiler gözden geçiriliyor, hayat devam ediyor. elif odasına döndü, siyah mayosunu giydi, mayo tek parçadan oluşuyordu, adidas marka, askıları sırttan birbirini kesiyordu, hoş birşeydi, elif onu ankara'dan almıştı. siyah mayosunun üstüne bir şort ve de beyaz bir tişört geçirdi. beklemeye başladı.

yaprak yedi dakika sonra kapılarını çaldı: yazlık yerlerde evler de birbirine yakın olmak zorunda. öpüştüler. yaprak dün diskoda içkiyi fazla kaçırmıştı. bünyesi de pek kuvvetli sayılmazdı. iki bira, neşeli, üçüncü bira, zom... sahile inerken dün gecenin muhasebesini yaptılar, iyi eğlenmişlerdi. elif yüzünde bir tebessümle yaprağa döndü. “biliyor musun, dün hiç içmememe rağmen, ben de sarhoş gibiydim.” uzun süreden beri ilk kez bu kadar çok dans etmişti. gülüştüler. sahilde arkadaşlarının yanına gittiler.

elif herkese merhaba dedi. herkes ondan yana başını bir kez çevirip selamını iade etti. lale kağıt falı bakmaktaydı, gözünde güneş gözlükleri vardı. canı sıkın bir ifadeyle son kağıdı da açtı. “alper yarın da gelmiyor.” dedi. elif birşeyler söylemek zorunda hissetti kendini ama yine de durdu. yarın gene bu sahile indiğinde lale yine son kağıdı açacak ve yine alper'in gelmeyeceğini söyleyecekti. bu onu rahatsız etmiyordu ama her şey hep aynı gidiyordu. olacakları biliyor ama gene de her şeyin aynı gittiğini anlayamıyordu. onun yerine “muhittinleri gördünüz mü?” diye sordu. işaret edilen tarafa baktı, muhittinlerden yana döndü, ilerledi.

yaprak kendisine yer açtı, neşeyle oturdu. sesi biraz yüksek çıktı “dün diskodan eve dönerken gene o çocukla karşılaştım”. güldü; “her gece, hem de aynı yerde. o kadar sevimli ki.”

lalenin canı sıkılmıştı. birilerini üzme istedi. “bak yaprak, o herif salağın teki, anlıyor musun. tam bir moron.” emren'e döndü çünkü yanında o oturuyordu. “allah bilir herif her gece aynı yerde pusuya yatıyordu: yaprak da 'onu gördüm' diye sevinip duruyor garibim. herifin yapmasını bildiği tek şey bu: bir yerlerde pusuya yatmak!” emren “anlıyorum” der gibisine kafasını salladı. “hadi hepsi tamam da salak bir gün yanlış kızın karşısına çıkacak, o olacak... hatta olmuştur belki de.” güldü. geçmekte olan garson çocuğa seslendi, “bana orta şekerli bir kahve getirir misin?” yaprak da kendine bir tane istedi.

oğuz, elif'ten yana baktı. muhittini gördü, içi kötü oldu: elif'i seviyordu - neden sevdiği konusunda en ufak bir fikri yoktu. elif, muhittinlerin yanındaydı ve de çok neşeliydi. bunda bir gariplik yoktu. elif'e onu sevdiğini geçen sene açıklamıştı, elif de akli başında her kız gibi onu büyük bir olgunlukla dinlemiş ve de olgunlukla dinleyen her kız gibi bir cevap vermemişti. oğuz'un boş yere canı sıkıldı ve o öğlen sıcağında üçüncü birasını almaya gitti...

aradan iki dakika ya geçmiş ya da geçmemişti ki, elif masaya döndü, lale'ye ilgili bir bakış attı, "bu oğuz'un kaçınıcı birası?" diye sordu, "iki. üçü almaya gitti zaten..." elif kaygılıydı. "bu çocuğa ne oluyor böyle, biradan nefret ediyordu, şimdi de şu yaptığına bak.", lale tekrar cevapladı "biradan HÂLÂ nefret ediyor, sorun da bu zaten." oğuz elindeki üçüncü bira şişesi ve de -üçüncü-boş bira bardağıyla masaya döndü, elif'e kaçamak bir bakış attı, birasını acemice -köpürte köpürte-bardağa boşaltmaya başlamıştı ki elif bardağı da birayı da elinden aldı, yavaş yavaş, birayı bardağa çarptırmak suretiyle -köpüksüz- doldurmaya koyuldu. bardağa bira dökmek son zamanlarda en eğlenerek yaptığı işlerden biriydi. oğuz'un yüzüne bir gülümseme yayıldı.

"sizinkiler dönmedi mi hala?", oğuz, emren'e döndü, "hayır. daha bir haftaları var." dedi. anneanesi hastalanmıştı da o yüzden apar topar istanbul'a gitmek zorunda kalmışlardı. arabanın anahtarları da oğuz'da kalmıştı. ehliyeti vardı gerçi ama araba kullanmayı biliyor sayılmazdı. elif'ten dolu bira bardağını aldı, içmeye başladı.

kahveler geldi. emren bir şarkı mırıldanmaya başladı. yaprak kahvenin şekerini beğenmedi. "kahve yapmanın en zor yanı da bu. şekerini ayarlamak. öyle bir şey ki bu... beş metre boyunda bir ağacın güzel kokulu, beyaz çiçekleri ve de kırmızı meyveleri var. sonra bir gün birisi bunun meyvelerinden alıyor, içindeki iki çekirdeği çıkarabilmek için nemli bir yerde iki gün çürümeye bırakıyor, ayırdığı çekirdekleri de güneşte kurutuyor, onları eziyor ve de bildiğimiz kahveyi buluyor. yüzyıllar sonra bu harika toz kavanozlarda brezilya'dan geliyor ama herifler orta şekerli kahve istediğinde onu şekere boğup, önüne kahve reçellerini sürüyorlar. işte bu cinayet. bunu anlayamıyorum. tek istediğim şey orta şekerli bir kahve! çok mu!"

kısacası bu allahın cezası sıcakta kimse bir şey konuşmak istemiyordu. uzunca süren sessizliği yine yaprak bozdu. "hadi lale, falıma baksana". kahve fincanını sağ eline geçirdi, sol eliyle de fincan tabağını kapatıp, içinden bir dilek tutup, bardağı ve üzerine kapattığı tabağı dışa doğru çevirdi, masanın üzerine bıraktı, kahve çabuk soğusun diye de, sağ elinden yunus şeklindeki yüzüğünü çıkarıp fincanın üstüne -ters duran fincanın altına- bıraktı. elif, belki de yapacak bir iş bulamadığından, onu ve bütün bu merasimi ilgiyle izledi.

emren denize girmek için masadan kalktı, tişörtünü çıkarıp lacivert havlusunu aldı, masadakilere biraz da umutsuzca baktı, "gelen var mı?" dedi. oğuz da kalktı, tişörtünü çıkartmadan havlusunu aldı, beraber iskeleye yollandılar. giderken oğuz hafif yalpaladıysa da kimse farketmedi.

"...senin bir sıkıntın var. bir yerden haber bekliyorsun, bak, işte şuradaki kuşu görüyor musun...." yaprak dikkatle dinledi söylenenleri. Lale'nin baktığı falların çıktığına inanıyordu. iki gün önce lale ona yalnız başına yürüdüğünü, karşısına birinin çıktığını söylemişti ve bu AYNEN olmuştu. Lale'ye söylemeyi unutmuştu. "geçen gün falımda yalnız yürüdüğümü filan söylemiştin ya, işte o akşam, havlumu sahilde unutmuşum, onu almaya gittim, kumsaldan dönerken de bil bakalım kimle karşılaştım!!!" lale de şaşırıldı. kahve fincanına daha bir anlamlı bakmaya başladı. elif yüzünde bir tebessümle, tekrar muhittinlerin oraya gitti, muhittinlerin masadan halil'le tavlaya başladılar.

tavla'da elif 2-1 öne geçmişti ki, emren'le oğuz denizden döndüler.. oğuz'un yüzü bembeyazdı, hasta görünüyordu. oğuz bir an için elif'e baktı, sonra kafasını çevirdi, görmezlikten geldi. elif düşünüyordu. kesinlikle geçen seneki gibi değillerdi. oğuz bunu kabullenemiyordu ve de bu günden güne kötüye gitmesine yol açıyordu. bir şeyler yapmak zorunda hissediyordu ama sonra da böyle hissettiği için daha da çok kızılıyordu kendisine. eğer oğuz onun değiştiğini anlamıyorsa bu onun problemi değildi. bu KESİNLİKLE onun problemi değildi...

oğuz tekrar masadaki eski yerine oturdu, oturmadan önce havlusunu altına koydu. canı daha da çok sıkılmıştı. emren tek kelime etmedi. oturduktan sonra önüne baktı, lale'nin plaj çantasından sigara -marlboro- çıkardı. "bir tane de bana versene..." lale'ye de bir tane yaktı. sıkıcı günlerden biriydi. sonra yaprak iskambil kağıtlarını çıkardı, king oynamaya başladılar. lale hile yaptı, diğerleri de onu görmezlikten geldiler. kimse oyundan zevk almadı... "biliyor musunuz... elif üç gün sonra buradan gidecek ve ben kim bilir onu bir daha ne zaman göreceğim..." oğuz, yerinde iyice doğruldu. sigara içmiyordu ama içinden *keşke sigara içsem* diye düşündü, "bu o kadar boktan bir durum ki..."

emren oğuz'un kafasının iyi olduğunu biliyordu... denizden çıktuktan sonra hemen tuvalete koşturmuş, orada bir süre kusmuştu. kusmanın onu ayıltacağını düşünmüştü, ama işte, yanılmıştı. oğuz yine çenesini sonradan pişman olacağı şeyler için yoruyordu. salak herif! emren kızdı içinden oğuz'a ama bu kızgınlık aralarındaki dostluktan kaynaklanan bir şeydi. tabii ki o da üzülüyordu. "kalk biraz dolaşalım" dedi sigarasını söndürürken. elif olanlardan habersiz, oynadığı tavlayı beşe dört kazandı ve küçük de olsa, mutlu oldu. lalelerin masaya döndüğünde kimse ona oğuz'un dedikleriyle ilgili bir şey söylemedi, o da onlara ne oğuz'u ne de emren'i sordu.

akşam emren elinde biralarla, oğuzlara uğradığında oğuz'u müzik dinlerken buldu. oturdular. bir süre muhabbet ettikten sonra saate baktılar, pek de samimi olmadıkları bir arkadaşlarının otobüsünün kalkmasına 25 dakika vardı, oğuz'un teklifi üzerine arabayla gitmeye karar verdiler. emren'in biraz daha iyi bilmesinden dolayı arabayı o kullanacaktı. emren aynada saçlarını düzeltirken oğuz da bir kasetle uğraşıyordu. alkollü araç kullanmak istemiyorlardı, biraları dönüşe bıraktılar.

otobüs garajının oraya gittiklerinde daha 20 dakikaları vardı, onlar da siteyi turlamaya başladılar. arabanın iç ışıklarını yakmak için uğraşırken birisinin eli silecekleri çalıştırdı ve de 10 dakika boyunca da silecekleri kapatmak için uğraştılar. garaja geldiklerinde otomobil kahkahayla dolmuştu. Diğer gelenler emren'le oğuz'u arabada görünce şaşırıldılar çünkü ikisinin de araba kullanmayı bilmedikleri malumdu... arkadaşlarını uğurladılar, elif'le yaprak geri dönmek için oğuzların arabaya bindi. teypte yabancı, gürültülü bir grup çalışıyordu, yaprak bu müzikten fazla haz etmezdi, "türkçe bir şey yok mu?" dedi ve oğuz -arabayı dönüşte de emren kullanıyordu- teypten içeri bir kaset itti... "gördüğüm anda seni / gözlerim kamaştı / bilmem niye / belki de herşey boşa / zaten bitecekti / bir yerlerde...."

şarkı elifin en sevdiği şarkılardan biriydi. ne emren ne de yaprak yapılan bu jesti anlayamadı, yalnız yaprak "türkçe bir şeyler koyduğu" için oğuz'a teşekkür etti. elif duygulandı, "şarkıyı tanımadım zannetme..." dedi, bir şekilde belli etmek için.

'taverna' dedikleri, içinde bir müzik kutusu ve de bir bar, 3-4 tane de langirt masasının olduğu yere geldiler. elif'le yaprak arabadan indiler. elif hala arabada oturmakta olan emren'le oğuz'a baktı, "siz gelmiyor musunuz?" diye sordu, en geç bir saat sonra dönecekleri cevabını aldı. oğuz mutluydu, sevinçliydi. sevinçli olunca da heyecanlandı, arabayı kendi götürmek istedi. elif de heyecanlanmıştı şimdi, yüzlerinde birer tebessüm izlemeye koyuldular. oğuz'la emren yer değiştirdi, oğuz kontağı çevirdi, motor çalıştı, debriyaja bastı, vitesi attı, hafifçe gaza bastı, araba stop etti.

gerek ikinci, gerekse üçüncü denemelerinde de bu durum tekrarlandı, araba stop etti, canı sıkıldı, elif'in yüzüne bakamadı, sonra elif'in yaprak'ı kolundan tutup, bir şeyler söylediğini, beraber tavernaya doğru yollandıklarını sezebildi hayal meyal... biliyordu orada neler olduğunu... elif, oğuz'un daha fazla zor durumda kalmaması için, kendisini baskı altında hissetmemesi için, yaprak'ı da alarak uzaklaşmıştı. elif muhteşem biriydi, elif BUNU düşünebilecek kadar muhteşem biriydi... onlar gittikten sonra araba dördüncü denemede de stop etti. direksiyona emren geçti. emren arabayı çalıştırdı -ilk deneyişte- ve de gerisin geriye döndürürken sol çamurluğu duvara sürttü. ikisinin de morali bombok, oğuzlara döndüler.

arka balkonda oturdular, ellerinde biralar. oğuz sadece ve sadece elif ve yaprak'a karşı nasıl mahcup olduğunu düşünmekteydi, arabanın zerre kadar umurunda olduğu yoktu ve de bunu nedense bir türlü emren'e anlatamıyordu. emren mahvolmuştu: ilk kazasını başkasının arabasıyla yapmıştı. moralman sıfırdı. oğuz'un samimiyetine inanıyordu, onun masrafların karşılanma teorilerini -sigorta, akrabalar, vs, - de dinliyor ama yine de üzülme kendini alamıyordu. biralar içilmeye devam edildi.

bir ara oğuz, elif'e karşı ne kadar da mahcup olduğunu, o salak arabanın kendisini NEDEN böyle bir duruma sokmaya çalıştığını anlayamadığını söyledi. emren'in aklına geldi birden! arabayı oğuz'a devrederken el frenini çekmişti, bunu oğuz'a söyledi ve de oğuz el frenini kontrol etmediğini hatırladı, kahroluyordu... emren'e son kez kafasını böyle salak şeylere takmamasını, çok kolay bir şekilde bu hasarın onarılacağını, dünyadaki tek önemli şeyin kız-erkek ilişkileri olduğunu uzun uzun anlattı: elif onu -o anlamda- sevmiyor olabilir, bir erkek arkadaşı olmadığı halde, yine de onunla birlikte olmuyor da olabilir, ama gerçek bir sevgi için bunlar önemsiz şeylerdi. o elif'i seviyordu, o elif'i seviyordu, o elif'i iki kişilik seviyordu. o geceki ikinci birasından kalan yarım bardağı bir dikişte bitirdi, "bazen öyle bir zaman oluyor ki hiçbir şeyden, dostluğundan bile emin olamıyorsun ama, bir gün düşüp dizini parçaladığında onu senin için koşarken, bir yerlerden kolonyalı pamuk bulmuş yanına gelirken buluveriyorsun ve o anda 'onun beni sevmediğini NASIL düşünebildim' diye zekandan şüphe ediyorsun... sonra ertesi gün oluyor ve o senin yüzüne bile bakmıyor, 'salakça çıkarımlarda bulunmuşum' diyorsun, 'ben bir salağım, onun beni sevdiğini düşünecek kadar salağım' ve de sorun şu: NE, NASIL OLURSA OLSUN KENDİNİ HEP BİR SALAK OLARAK GÖRÜYORSUN.", emren de birasını bitirdi, gitti, oğuzların dolabı açtı, bira kalmamıştı ama rakı ve kavun vardı, kavunu kesti, bir tabağa koyup, iki de çatal sapladı, oğuz'a rakı içip içmediğini sordu, oğuz rakı sevmezdi.

kavunu kestiğinde oğuz içeri geçmişti. kendine eziyet çektirmek, sanki daha da kahrolabilmek mümkünmüş gibi, kalktı, teybe tom waits koydu, hem de "frank's wild years". şarkıları tom waits'le beraber söylemeye başladı. emren kesin kararını vermişti, arabayı yarın siteden 40 kilometre uzaklıktaki ilçeye götürüp, oğuz'un ailesi gelmeden bir ustaya yaptırıp geri döneceklerdi. ama kaç mal olurdu, telefonun ahizesini kaldırdı, bu işleri iyi bilen bir arkadaşını aradı, arabanın durumunu anlattı, oğuz durmadan emren'e bunlara hiç gerek olmadığını söyleyip duruyordu ama emren oralı olmadı. taş çatlasa 4-5 milyon tutacaktı. oğuz buna karşı çıktı. ikisinde de bir miktar para vardı ama mesele bu değildi. "ya emren, niye anlamıyorsun, arabanın sigortası var, hiç mesele değil, sorun da çıksa çıksa arabanın vurukluğundan değil, benim onu izinsiz kullandığımdan çıkar." durdu durdu, içinden 'bir daha sorsam mı' diye geçirdi, dayanamadı "el frenini cidden mi çekmiştin, yoksa ben üzülme diyemiyim diye mi öyle söylüyorsun?", emren şaşırıp, "ya oğlum, valla çekmiştim", oğuz sevindi, yine de bir umut vardı demek... "bunu gidince elif'e de söyleriz tamam mı..."

tavernaya vardıklarında ikisi de sarhoş olmasalar bile "neşeliydiler" oğuz o haliyle hemen elif'in yanına gitti ve onun bir şey demesine fırsat vermeden "el freni çekiliymiş!" dedi gülerek.

biraz konuştular, sonra masaya yaprak geldi, elif de ona söyledi el freni hadisesini, yaprak “iyi de onu da kontrol etmen gerekir, hata hala senin” dedi oğuz'a. oğuz'un canı yine sıkıldı, ama elif onu savunan bir kaç kelime daha edince düzeliverdi. Düzeldi.

o gecenin özeti herhalde bira ve tavlaydı. oğuz bira içti, oğuz bira içti ve tavla oynadı. oğuz herkese tavlada yenildi. yenmeyi ya da yenilmeyi takmıyordu. içinde hırs denen şey kalmamıştı artık. hiç. kalmamıştı hiç. eskiden lale'yle oynarlardı ama artık bunun mümkünü yoktu. imkansız koçum, yolun sonu. oğuz nedense hep kendi kendine söylenir, aynada kendine küfreder, traş olurken traş bıçağını kasıtlı olarak yüzüne bastırır, yüzünü kanatır, sigara içmez... masadaki çakmakla oynamaya başladı yine. çakmak lale'nin çakmağıydı ve lale'nin onu umursamaz görünmeye çalışarak izlediğinin de farkındaydı. oğuz çakmağın o plastik zımbırtısına bastı, o silindiri çevirdi, küçük mor çakmağın ucu yanmaya başladı; oğuz başparmağını yaklaştırdı, yaktı. bir müddet sonra da geri çekti, sonra bir daha yaklaştırdı, bir daha yandı. bunu neden yaptığından tam olarak emin değildi. bunu yalnızken de yapıyor muydu? neden yaptığından tam olarak emin değildi. lale ayağa kalktı, onun yanından geçerken durdu, oğuz'un karşısındaki emren'le konuşmaya başladı, konuşurken elindeki sigarayı git gide oğuz'un koluna yaklaştırmaya başladı... kimse farkında değildi bu gerilimli karşılaşmanın. oğuz gözünün ucuyla, yaklaşan koru izledi, tek bir hareket yapmadı, kııldamadı. lale konuştu. lale konuşurken sigaranın ucu cız etti. oğuz duydu bunu. oğuz gözünü kırptı ama o kadar. lale yavaşça sigarayı geri aldı, ağzına götürdü, derin bir nefes çekti. dumanını tavana üfledi. kimsenin bir şey bilmesine de gerek yoktu zaten...

ikisi de bu çarpışmadan kendisinin galip çıktığını düşündü.

saat 1'e doğru oğuz dışındaki herkes diskoya gitti. oğuz diskoyu sevmezdi. mezuniyetini hatırladı, smokininin içinde tam 3 saat hiç durmadan dans ettiği o geceyi. “o gün sarhoştum” diye geçirdi içinden. “şimdiki gibi.” evine gitti, biraz müzik dinledi, yarın erken kalkması gerekiyordu, bir arkadaşını karşılayacaktı. uyanmanın bir yolunu bulmalıydı ama nasıl? tatil sitesinde kimin bir çalar saate ihtiyacı olur ki? sonra elif'i ve sonra lale'yi ve sonra tekrar lale'yi düşündü. herşey bayır aşağı giderken, yuvarlanırken o hiçbir şey yapamıyordu. “yuvarlanmaktan başka”. dibe vurduğunda ne bulacaktı? dip dediği ne olabilirdi ki? yalnızlığın nasıl bir şey olduğunu biliyordu, hiçbir şeyi öğrenmediyse bile BUNU biliyordu. mezuniyet gecesinde üç saat dans ettiği kızı, defne'yi, dansın bitişinden yarım saat sonra bir başkasıyla öpüşürken bulduğunda öğrenmişti yalnızlığın ne demek olduğunu. yalnızlığın ne demek olduğunu biliyordu. Uyuyakaldı.

o küçük yapının camdan kapısına kırılacakmışçasına vuruluyordu, panik içinde kalktı, kapıya baktı, zilzurna bir emren, elinde küçük, boktan bir çalar saat, kapısını yumrukluyordu, saate baktı, hem de sabahın dördünde... kapıyı açtı, uyku sersemliğinin geçmesini bekledi, sonra da emren'in söylediklerine kulak verdi. anlayabildiği kadarıyla emren saati lale'den almıştı. kahretsin. oğuz kıl oldu. ama daha bitmemişti. emren ayrıca lale'ye arabanın başına gelenleri anlatmış, lale de hakan diye, ikisinin de kıl olduğu bir heriften iki milyon almıştı. oğuz yumruklarını sıktı, emren'in üstüne yürümeye başladı. emren ise “merak etme, lale hakan'a hiçbir şey söylememiş...” dediğinde adımlarını hızlandırdı. sonra ikisi de sızdılar.

saat çalıyor... oğuz kalktı, o küçük yeşil saatin alarm mekanizmasını aradı, en sonunda kapayabildi. emren tek gözünü açtı, akabinde de kapadı.

o gün elif geç uyandı, kalktığında saat 1 olmuştu bile. yüzünü yıkadı, aşağı indi, kahvaltısını etti, sonra yaprak ona telefon açtı ve gelip onu aldı, sahile doğru yürümeye başladılar.

oğuz o gün evinde oturdu ve de akşama kadar yazı yazdı. arkadaşları gelmemişti ama sonradan

telefonlaşmışlar ve gelişi bir hafta sonrasına ertelenmişti. önce 10 tane çizgisiz A4 dosya kağıdını üstüste koydu, sonra bunları ortadan ikiye katladı, bir tel zımbanın alt kısmını açarak kağıtların ortasına bastırdu; bir toplu iğneyle zımba yerlerini deldi, zımbayı boş bastı, çıkan teli deliklerden taktı, zımba telinin ayaklarını kıvrırdı, küçük bir defteri olmuştu şimdi. yanında getirdiği, o pek sevdiği yazılarından alıntılar yapıp, onları bu küçük deftere yazmaya koyuldu.

deniz çok soğuktu. gruptan pek giren olmadı. emren aşağı indiğinde elif ona oğuz'u sordu. emrense "bugün onun işi var" diye tersledi elif'i, neden terslediğini bile bilmeden. elif biraz burkuldu. yarın akşam gidiyordu ve içinden nedeni belirsiz, oğuz'u görmek gelmişti. sonra dikkatini yeniden masaya yoğunlaştırdığında emren'in lale'ye bir şeyler uzattığını gördü.

akşam beş civarı bir yaz sitesinde herkesin eve dağıldığı saattir. insanlar beşten dokuzaya kadar evlerinde oturur, yemek yer, ailesinin diğer fertlerini görür ve o akşam ne giyeceğini kararlaştırır. oğuz ise saat beşi gösterdiğinde dördüncü birasını yudumlayıp, kızarmış gözlerle defteri doldurmakla meşguldü. defter bir ayrılık havası taşıyordu ama hiç olmamış bir beraberliğin ayrılığıydı bu. garipti. ama yine de dokunaklıydı. hiç bir araya gelmemiş insanların ayrılığı üzerineydi sanki defter. başka dünyaların değil fakat şüphesiz başka kıtaların birbirlerini hiç tanımamış insanların ayrılığıydı o anda söz konusu olan. mesela avustralya'da hiç görmediği, tanımadığı, bilmediği bir kıza aşık hollandalı bir gencin ayrılık acısıydı. çünkü kız o sıralar bir başkasıyla evleniyordu ve genç bunu bile bilememenin çaresizliğiyle yazmak istiyordu bu deftere. ayrılık evrensel bir olguydu. Fakat hep pembe tarafından yaklaşırdık nedense: sevmenin dili, dini, ırkı olmazdı, evet, ama işte bu beyaz deftere de yazıldığı gibi, ayrılığın da. üstelik bu yürek parçalayan kızarmış gözler gösteriyordu ki ayrılık için beraberlik de gerekmezdi. ayrılık hep vardı. oğuz dördüncü birasını bitirdi, telefonu çalmaya başladı. Açmadı.

elif ahizeyi indirdi. sadece kaygılanmıştı. başka bir şey yoktu. oğuz ona o kadar kaygılandırıcı şey anlatmıştı ki kendisi hakkında, oğuz'u tanımasa her an kendisini öldürebileceğine inanırdı insan. ama oğuz kendisi hakkındaki her şeyi -gerekenden de fazlasını hatta- iki yıllık bir süreç içinde aktarmıştı. elif'in payına da böyle bir durumda düşen tek duygu kaygılanmak oluyordu.

derken gece oldu ve yine herkes tavernaya doluştu. oğuz çıkmadan önce kendisine bir kahve yapmış, ayılıncaya kadar da kendi falına bakmıştı. bir geyik görmüştü telvede, dallanmış boynuzlu bir geyik. anlamını bilmiyordu. sonra bir de dağların arkasından güneş gibi yükselmekte olan bir ay. ama aydı gördüğü, güneş değil. bu da aklına ayrılığı getirdi. defterin yarısından biraz fazlasını tamamlayabilmişti. kalanını da yarın yazardı. o sırada garip bir düşünce takıldı kafasına: elif için harcadığı zaman, onunla birlikte geçirdiği zamandan çok daha değerliydi. garip bir şeyler duydu içinde o zaman. küçük prens'in gülünü düşündü: "gülünün değeri ona harcadığın zaman kadardır..."

elif, yaprak'la birlikte tavernaya geldiğinde lale'yi, emren'i, ekin'i ve oğuz'u aynı masada otururken buldu. lale'yle oğuz hâlâ birbirleriyle konuşmuyorlardı, bu alışkın olduğu bir durumdu, kedi-köpek gibiydiler ama galiba birbirlerini onlar kadar anlayan bulunamazdı. sonra ekin'i gördü, birisiyle hararetilce bir şeyler konuşuyordu, emren'se yan masadan bir kıızı kesip duruyordu. "hayat devam ediyor" diye geçirdi içinden. az ileride muhittinleri gördü, lalelerin masasına merhaba dedikten sonra onların oraya gitti.

"ben elif'in en çok benim olmayışını severim...", güzel laf. oğuz bunu, sonradan unutmamak için, gizlice bir peçeteye yazıp, cebine attı. "ben elif'in en çok benim olmayışını severim..." peki nereye kadar? ben kimim? sonra elif'in masalarına geldiğini gördü. kalktı, bira almaya gitti. döndüğünde elif heyecanla bardağa -köpürtmeden- bira doldurmaya koyuldu. sevinçliydi. bu işi gerçekten severek yapıyordu. oğuz o gün için -şimdilik- beşinci birasını içmeye başladı. "elif yarın

akşam gidiyor...”

bir ara lale'ye baktı, olur da bir karşılık alır diye ama lale oralı olmadı. sonra oğuz masadan lale'nin küçük mor çakmağını kavradı, onunla oynamaya başladı.

ertesini gün... o yazın o tatil sitesindeki o son gününü geçirmek için erkenden kalktı elif, son birkaç parça eşyasını da topladı, huzur içinde sahile gitti. o gün üç kilometre ötedeki diğer koya gitmeyi kararlaştırmışlardı, ama oğuz ile emren ortalarında yoktu. emren'e telefon açtılar, oğuz'u alıp koya gelmesini söylediler, emren ahizeyi indirir indirmez horlamaya başladı.

oğuz lale'nin küçük, yeşil, alarmlı saatini henüz iade etmemişti. belki de konuşmak için bir fırsat yaratmasını ümit ediyordu saatin küçük cininden. emin değildi. bilmiyordu. lale'nin yeri hep başka olmuştu ama işte şimdi kavgalıydılar, üstelik bu yeni bir şey de değildi, dört senedir birbirlerini tanıyorlardı ve de dört senedir de kavgaya ediyorlardı. “bu da bizim tarzımız...” diye geçirdi içinden, yüzünde tebessümle. işte dün gece yatmadan önce o küçük, yeşil saati kurmuş, kendisini sabahın yedisinde kalkmaya zorlamış, o saatten beri de “evrensel ayrılıklar defteri”ne yazılarını geçirip duruyordu... elif bu akşam gidiyorsa, defter bu akşama yetişmeliydi. bu bir ayrılıktı çünkü ve de çünkü ayrılıklar beklemeydi. emren ona uğradığında defterin dörtte üçü dolmuştu, emren içeri girdi, yazmakta olan oğuz'u ve de hemen ötedeki bira şişelerini gördü, başını salladı, çıktı, gitti.

elifler bolca denize girmiş, kumlarda kağıt falı açmış ve de bol bol eğlenmişlerdi. oğuz hâlâ ortalarında yoktu. elif oğuz'un şu dakikalarda ne yaptığını biliyordu, mutlaka oturmuş, ağır bir müzik eşliğinde o pek sevdiği purolarını içip kahroluyor ve de bundan zevk alıyordu... bir de sebebini bilse oğuz bey'in bu marifetinin... onu görmeden gitmek istemiyordu. oğuz büyük bir ihtimalle elif'in bu akşam gideceğinden bihaberdi... büyüklük yapmak yine kendisine düşmüştü. ah oğuz! tıpkı küçük bir çocuk gibiydi. darılır, küser, tartışmadan kaçıp gider denize girer, ama en ufak bir sevgi gösterisinde ağzı kulaklarına varır... onu seviyordu ama bu sevgisi asla arkadaşlıktan vazgeçmiyordu. kalktı, üzerindeki kumları silkeledi, tişörtüyle şortunu geçirdi üstüne, tam gidiyordu ki, yaprak nereye olduğunu sordu, “bizim koya, oğuz'a bir bakacağım, kaç gündür ortalarında yok.” emren, kulaklıklarını çıkarıp, “dikkat et, hiç iyi değil” dedi.

şimdi elif, yanında yaprakla, kendi koylarının oraya ilerlemekteydi ki, yaprak birden "oğuz'u sevmiyorum,” deyiverdi, “çok trip atıyor, yalnız adam tribi, duygusal gençlik tribi, şair tribi, yazar tribi...” elif sustu, kendisi de bazen böyle düşünmüyor değildi. oğuz'un gizliden -asla göstermez- ilgi çekmek için yapmadığı kalmıyordu bazen, ama kendi düşüncelerini kendine sakladı, hatta yaprak'ın söylediklerinden rahatsızlık duyduğunu bile hissetti belli belirsiz.

kendi koylarının kumsalına vardılar... tanıdık kimse yoktu, oğuz'u kimseye soramadılar... oğuzlara çıkmak da kötü bir düşünce olarak gözüküyordu. gerisin geriye döndüler. elif belki de içerlemişti, yaprak bunu düşündüğünden oğuz hakkında daha fazla birşey söylemedi...

kaç kere beklentiyle başlamıştı günlere oğuz. eskiden her beyoğlu'na indiğinde ayrıldığı, daha doğrusu oğuz'u terkeden kızı göreceğine inanırdı. bundan o kadar emin olurdu ki. ama görmezdi. şimdi de burada defterin üzerine eğilmekten boynunun tutulmuş olmasına karşın, elif'in geleceğini düşünüyordu. deftere geçirilen her yazıdan sonra kapısının önünden uzayıp giden kaldırıma bir göz atıyor, boşuna umutlanıyordu. en nihayetinde, akşam sekize doğru defteri bitirebildi. artık “gönül rahatlığıyla” ayrılabilirdi.

elif'in otobüsü dokuzda kalkacaktı ve de sekiz buçuk gibi emren oğuz'u aradı, konuştular,

oğuz emrenlere uğradı, beraber (oğuz'un vuruk arabayla) garajın oraya gittiler, herkes gelmişti. elif'le kucaklaştı, *iyakşamlaştı*, elif ona bugün ne yaptığını sordu, oğuz defteri çıkarttı, elif'e uzattı, önceden bahsetmişti ama elif yine de etkilendi, teşekkür etti. oğuz elif'in neden teşekkür ettiğini merak ettiyse de renk vermedi: defterdeki yazıların yarısı ayrılık, diğer yarısı da ölüm üzerineydi. "ironik küçük insancıklarız biz..." diye düşündü, neşesi yerine geldi...

aradan on dakika daha geçti ve ayrılık vakti geldi çatı. elif herkesle vedalaştı, herkese sarıldı, sıra oğuz'a geldiğinde oğuz elif'le muhittin'in sarılmalarının kaç saniye sürdüğünü hesaplamaya çalışıyordu, bu yüzden elif'le sarılmalarının uzunluğunun tadını pek çıkartamadı. "kimi kimden kıskanıyorum ki ben?", kendini tam bir salak gibi hissetti... aşk da böyle bir şey olmalıydı, kendini HEP tam bir salak gibi hissetmek. neşesi iyice yerine geldi, sonra elif'e camdan el salladı, otobüs gitti.

bu ayrılıktan on beş gün sonra oğuz da döndü tatil sitesinden. son on beş gün sitede sadece o, lale ve muhittin kalmıştı. ve işin daha da komiği, lale muhittin'le kavgalıydı. karıştırmamak lazım, lale'yle o dargındılar, oysa muhittin'le kavgalı... oğuz ironi üzerine bir şeyler yazmayı denedi bu on beş gün boyunca beceremedi, sürenin bitiminde de istanbul'a döndü.

üniversitelere kayıtlar yapıldı ve de oğuz ankara'ya, elif'in vatanına gitti ama niyeti elif'i görmek değildi. biliyordu ki buluşacaklar ama oğuz konuşmadığı müddetçe suskunluk olacak, sonra oğuz kendini salak gibi hissedip salakça bir şeyler söylemeye başlayacak... neyse, sonuçta oğuz kuğulu park'ta oturdu, ördeklere (kuğuları oldum olası sevememişti: burunlarının üzerindeki o siyah torbacıkları, siyah, kocaman ayakları...) yem attı bolcana, ve sonra da dayanamayıp elif'i aradı oradaki kulübelere. bunun zoraki bir buluşma olacağına inanıyordu. elif bunu düşündürecek hiçbir şey yapmamıştı ama oğuz bir yerlerden işin böyle olduğunu biliyordu. emindi buna. buluşmaya gitmeden önce mor ve sarı (ki elif'in en sevdiği renk eflatundu, ama oğuz hayatında henüz eflatun nedir görmemişti - birilerine soruyor, onlar da bir şeyi işaret ediyor, oğuz da gösterilen yere bakınca ya mor yahut da leylak bir renk görüyor ve de eflatun denen rengin varlığından iyice şüpheye düşüyordu) çiçeklerden oluşan bir demet yaptırdı, buket kocaman oldu, yolda giderken herkes dönüp ona baktı, oğuz da haliyle iyice sıkıldı, buket elinde büyüdükçe büyüdü. sonunda elif'le buluştular, oturdular, bir şeyler yiyip bir şeyler içtiler, oğuz normal konuşmasını bitirdikten sonra elif'in konuşmasını bekledi, elif konuşmayınca gene kendisi konuştu, elif'in sıkılmasını istemiyordu, ona alakasız ve gerçekten de çok özel, yani sonrasında anlattığına pişman olacağı şeylerden bahsetti... sonra elif artık gitmesi gerektiğini söyledi, elinde o koskocaman buketle ilerlerken oğuz çiçek vermenin zevkiyle çiçek taşımanın azabının eşit olduğuna dair bir teori geliştirdi... elif uzaklaşırken son kez arkasına baktı, o narin, o çok sevdiği ama kimi sevdiğini -uzaklaşmakta olan ve neredeyse sadece yazları görüştüğü bu elif'i mi yoksa gözlerini kapayabildiği her yerde yanında olabilen elif'i mi- bile bilmediği elif'i son kez bu kadar hasretle izlediğinin bilincinde olarak seyretti. emindi, elif bir yan sokağa sapar sapmaz elindeki çiçekleri ilk gördüğü çöpe yollayacaktı ama artık bunun nereye kadar önemi vardı ki; gidiyordu işte, bu kadar ankara, bu kadar acı yeterdi artık. bu sefer ayrılık vardı, çiçeklerin çöpe giderken çığlık çığlığa bağıracağı o ayrılık vardı ortada...

elif anahtarlarıyla kapıyı açtı, mutfağa girdi; bir vazo aldı, içine su ve çiçekleri koydu, elinde sarı ve mor çiçeklerden oluşan bir buketle odasına yöneldi....

SON

Emre Sururi, 29 ekim 1996, Salı
<http://www.emresururi.com>